

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ (21/7/2013)

Αναγνώσματα:

Απόστολος: Ρωμ. στ', 18 – 23. Ευαγγέλιο: Ματθ. η', 5 – 13

Η αμαρτία και η θεραπεία της

Απευθυνόμενος στους Ρωμαίους, αγαπητοί μου, ο Απόστολος Παύλος γράφει σε νέους Χριστιανούς που, πριν γνωρίσουν το φως της αληθείας του Ιησού Χριστού, ζούσαν στο σκοτάδι της ειδωλολατρίας. Ειδωλολατρία δεν είναι τίποτα άλλο από την θεοποίηση της ανθρώπινης αδυναμίας, την ειδωλοποίηση και αποθέωση της αμαρτίας και την αποδοχή της ως φυσικού τρόπου ζωής. Λίγο πριν το Αποστολικό ανάγνωσμα που ακούσαμε σήμερα, ο Παύλος επισημαίνει στους Ρωμαίους ότι δεν είναι δυνατόν να ενωθεί ο άνθρωπος με τον Χριστό και να ζήσει την εν Χριστώ ζωή μέσα στην Εκκλησία, εφόσον είναι συμβιβασμένος με την αμαρτία και έχει παραδοθεί σ' αυτήν, όπως οι ειδωλόλατρες. Και φθάνει στην περικοπή της σημερινής Κυριακής όπου διδάσκει ότι ο Χριστιανός, με το Βάπτισμά του, έχει παραδοθεί, πλέον, στην ζωή της δικαιοσύνης του Χριστού, έχοντας απελευθερωθεί από την σκλαβιά της αμαρτίας. Καταλήγει δε, λέγοντας ότι ο μισθός εκείνου που, αν και Χριστιανός, επιλέγει την αυτοπαράδοση στην αμαρτία, είναι ο θάνατος της ψυχής. Η αμαρτία δηλ. είναι η ασθένεια του έσω ανθρώπου, που οδηγεί στην απώλεια και στον ψυχικό θάνατο.

Μπορεί να γίνει πιο εύκολα αντιληπτή η θέση αυτή του Πρωτοκορυφαίου των Αποστόλων, αν την φέρουμε στα μέτρα της βιολογικής ζωής μας. Σε αντιστοιχία προς την αμαρτία, ως ψυχική ασθένεια, μπορούμε να τοποθετήσουμε την ασθένεια του σώματος, η οποία συχνά οδηγεί στον βιολογικό θάνατο. Ασθένεια του σώματος η κάθε αρρώστια οδηγεί στον θάνατο του σώματος. Ασθένεια της ψυχής η αμαρτία οδηγεί στον θάνατο της ψυχής και στην στέρση της αιώνιας ζωής.

Η αντίληψη αυτή της Ορθόδοξης Εκκλησίας μας έρχεται σε αντίθεση προς την Δυτική άποψη, η οποία δίδει στην αμαρτία ηθική μορφή και νομική διάσταση. «Στους Πατέρες της Εκκλησίας η αμαρτία έχει μια μορφή αρρώστιας και εμφανίζεται η εξάλειψή της με μορφή θεραπείας. Οπότε, έχουμε αρρώστια και έχουμε θεραπεία. Η αμαρτία είναι η αρρώστια του ανθρώπου και δεν είναι απλώς η αταξία του ανθρώπου, ο οποίος δεν υπακούει στον Θεό, σαν ένας υποτακτικός. Διότι η αμαρτία δεν είναι πράξη και παράβαση των νόμων του κράτους. Υπάρχουν νόμοι, ένας παραβάτης παραβαίνει τον νόμο και πρέπει να τιμωρηθεί από τον νόμο. Ο Αυγουστίνος (η Δυτική

Εκκλησία) κατάλαβε την αμαρτία κατ' αυτόν τον τρόπο, δηλ. ότι ο Θεός έδωσε εντολές, ο άνθρωπος παραβίασε τις εντολές του Θεού και ανάλογα τιμωρήθηκε.

»Η διάγνωση είναι ότι ο άνθρωπος υποφέρει απ' αυτή την αρρώστια, που λέγεται αμαρτία, που είναι ο σκοτασμός. Και πόσες φορές βρίσκει κανείς στους Πατέρες αυτόν τον όρο «σκοτασμός του νου...» Ο σκοτασμός του νου είναι η διάγνωση της αμαρτίας. Η θεραπεία τί είναι; Ο φωτισμός του νου. Έχουμε σκοτασμό και φωτισμό. Σκότος και φως»¹

Οι έννοιες που αναλύουμε ίσως να φαντάζουν κάπως δυσνόητες και δυσπρόσιτες. Πρέπει να κρατήσουμε, όμως, μέσα μας αυτές τις εικόνες: Η αμαρτία είναι το σκοτάδι και το σκοτάδι διαλύεται με το φως. Η αμαρτία είναι αρρώστια που θεραπεύεται με συγκεκριμένο φάρμακο, μέσα σε συγκεκριμένο θεραπευτήριο, διαφορετικά οδηγεί στον θάνατο της ψυχής. Το θεραπευτήριο, ο χώρος όπου αντιμετωπίζεται και νικάται η αμαρτία, είναι η Εκκλησία. «Το βασικότερο έργο της Εκκλησίας είναι η λύτρωση του ανθρώπου από τη δυναστεία της αμαρτίας, η πνευματική του αφύπνιση, ο σωφρονισμός της καρδιάς του, η καθοδήγησή του στο δρόμο της αρετής και της πραγματικής ανθρωπιάς. Η ανάπτυξη εντός του συνειδήσεως φωτεινής και λεπτής, η καλλιέργεια του ψυχικού του κόσμου, η απαλλαγή της καρδιάς από τα άγρια πάθη του εγωισμού, της κακίας και της χρηματολατρίας, ο εμπλουτισμός της καρδιάς με το πνεύμα της γνήσιας αγάπης, με πνεύμα θυσίας προς τον συνάνθρωπο, ο εξανθρωπισμός του ανθρώπου και η μεταμόρφωσή του σε καινή κτίση»²

Το φάρμακο για να επιτευχθούν όλα αυτά και να ιαθεί ο άνθρωπος από την αρρώστια της αμαρτίας μέσα στο θεραπευτήριο της Εκκλησίας είναι η μετάνοια. Ας ακούσουμε πώς την περιγράφει ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος: «μετάνοια είναι το ιατρείο που θεραπεύει την αμαρτία. Είναι δώρο ουράνιο, δύναμη θαυμαστή, χάρη που νικά τις συνέπειες των νόμων. Γι' αυτό δεν απορρίπτει τον πόρνο, δεν εμποδίζει τον μοιχό, δεν αποστρέφεται τον μέθυσο, δε σιχάινεται τον ειδωλολάτρη, δεν απομακρύνει τον κακολόγο, δεν διώχνει τον βλάσφημο, ούτε τον αλαζόνα, αλλά όλους τους μεταμορφώνει... Αυτή μάς ανοίγει τον ουρανό, αυτή μάς εισάγει στον παράδεισο»³ ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.

¹ π. Ιωάννης Ρωμανίδης (+), Μητρ. Ναυπάκτου Ιεροθέου, «Εμπειρική Δογματική Β'», σελ. 187

² Καλλίνικος, Μητροπολίτης πρ. Πειραιώς, «Πειραιϊκή Εκκλησία», Νοέμβριος 1999

³ Ε.Π.Ε. 30, 240 & 286